

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Co/1/2021
Identifikačné číslo spisu:	1017200123
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1017200123.1

UZNESENIE

F. súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Dušana Čima a sudcov JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Ing. Maria Dubaňa v spore žalujúceho Úžera. org, so sídlom v Nových Zámkoch, Jazerná 19, IČO 42 259 061, proti žalovanej Bytkomfort s.r.o., so sídlom v Nových Zámkoch, SNP 9, IČO 36 555 193, o abstraktnú kontrolu zmluvy o výkone správy, na odvolanie žalujúceho proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. apríla 2018 č. k. 15C/1/2017 - 156, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Žalujúce (občianske združenie) sa žalobou z 25. januára 2017, došlou Krajskému súdu v Bratislave (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rovnaký deň, na žalovanej domáha určenia, že u celkom šiestich zmluvných podmienok, urobených súčasťou rôznych (v žalobnom návrhu spomenutých aj odcitovaných) ustanovení spotrebiteľskej zmluvy o výkone správy (inak zmluvy č. VS 1100023 z 1. apríla 2011, v ktorej ako správca figuruje žalovaná a ako vlastníci bytov v dome na ul. Němcovej č. 4, nachádzajúcom sa podľa všetkého v Nových Zámkoch, celkom 59 fyzických osôb, resp. dvojíc takýchto osôb a Mesto Nové Zámky, teda jedna osoba právnická - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ide o neprijateľné zmluvné podmienky. Na odôvodnenie žaloby okrem poukazu na časť judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (ďalej tiež len „SD EÚ“) a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/8/2012, obsahujúci záver o spotrebiteľskom charaktere zmluvy o výkone správy uviedlo, z ktorých dôvodov považuje jednotlivé žalobou napádané ustanovenia zmluvy o výkone správy za odporujúce ako kogentným ustanoveniam rôznych zákonov, tak i judikatúre najvyššieho súdu (reprezentovanej jeho uznesením vo veci sp. zn. 3 M Cdo 10/2012). Bezprostredne pred rozhodnutím súdu prvej inštancie vo veci potom došlo so súhlasom súdu k čiastočnej zmene žaloby, spočívajúcej v akceptovaní ďalšej požiadavky žalujúceho na konštatovanie, že predkladanie návrhov na schválenie navrhnutia výkonu záložného práva a následné podávanie zodpovedajúcich návrhov, ak je dotknutým spotrebiteľ a žalovaná voči nemu nemá exekučný titul, je nekalou obchodnou praktikou.

2. Žalovaná navrhla žalobu (pri vyjadrení sa ešte k jej zneniu pred pripustením vyššie uvedenej zmeny)

zamietnuť. Mala za to, že žaloba nie je dôvodnou, keď podľa nej označené zmluvné podmienky zo zmluvy o výkone správy neprijateľnými (a preto neplatnými) zmluvnými podmienkami nie sú.

3. Súd prvej inštancie rozsudkom z 19. marca 2018 č. k. 15C/1/2017 - 156 žalobu zamietol a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. §§ 301 až 304 a § 305 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákona č. 87/2017 Z. z. a dnes už i ďalších zmien a doplnení, ďalej tiež len „C. s. p.“), § 52, § 53 ods. 1 až 3, 10 a 12 a § 54 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. z.“), §§ 1 a 2 a § 14 ods. 1 zákona č. 246/2015 Z. z. o správcoch bytových domov a o zmene a doplnení zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „zákon o správcoch“) a § 1 ods. 1, § 4 ods. 2, § 6 ods. 1 a 2, § 8 ods. 1, 3 a 5, § 8a ods. 1, 5 a 6, § 8b, § 11 ods. 3, § 14 ods. 1 až 3, § 14a ods. 8 a § 32d zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „Zvb“, „zákon o vlastníctve bytov“ alebo „zákon č. 182“). Vecne podľa neho žalobe napriek nepopierateľnej procesnej legitimácii žalujúceho nešlo vyhovieť, pretože u zmluvy o výkone správy nejde o typickú spotrebiteľskú zmluvu, ale o osobitný zmluvný typ predpokladaný špeciálnym právnym predpisom (zákonom o vlastníctve bytov), pri ktorom na jednej strane právneho vzťahu vystupuje správca a na druhej skupina vlastníkov zahŕňajúca všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome (nie jednotliví vlastníci), ktorými môžu byť osoby fyzické aj právnické (druhé podľa úpravy v O. z. nepoživajúce postavenie spotrebiteľa). Zákon č. 182 upravuje pomerne podrobne jednotlivé náležitosti zmluvy aj mechanizmus jej uzavretia, nejedná sa však o formulárový typ zmluvy, pričom samotná zákonná konštrukcia odsúhlasovania konečného znenia zmluvy nadpolovičnou väčšinou všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome predpokladá oboznámenie sa každého vlastníka s návrhom zmluvy pred hlasovaním, možnosť uplatňovania každým takým vlastníkom pripomienok k zneniu zmluvy a nutnosť pripísania prípadného nezáujmu v tomto smere nie na vrub správcu, ale na vrub vlastníka s laxným prístupom k uplatneniu takýchto svojich práv. Zmluva neupravuje len práva a povinnosti správcu na jednej a skupiny vlastníkov na druhej strane, ale tiež vzájomné práva a povinnosti vlastníkov, primárnym cieľom zmluvy nie je ponechanie si všetkých plnení poskytovaných na jej základe správcom (keď naopak s výnimkou poplatku za správu všetky plnenia ostávajú vo vlastníctve, resp. spoluvlastníctve vlastníkov a sústreďujú sa na osobitných analytických účtoch vedených samostatne pre každý bytový dom) a žalujúcemu usilujúcemu o ochranu spotrebiteľov zrejme uniklo, že popri takto chránenej skupine vlastníkov neplniacich si riadne svoje povinnosti je tu aj ďalšia skupina osôb v rovnakom či obdobnom postavení, ktorú počínanie žalujúceho naopak nechráni, ale poškodzuje, hoci v ich prípade ide o osoby riadne si plniace svoje povinnosti; uzavrel tiež súd prvej inštancie, ktorý napokon rozhodnutie o trovách konania odôvodnil práve ust. § 255 ods. 1 C. s. p. a vecne úspechom žalovanej, ktorej ale v konaní žiadne trovy nevznikli.

4. Tento rozsudok napadlo odvolaním (výslovne len čo do rozhodnutia vo veci samej) žalujúce (ďalej tiež „odvolateľ“), domáhajúc sa jeho zmeny vyhovením žalobe v celom rozsahu. Súd prvej inštancie podľa neho pochybil nesprávnym procesným postupom, ktorým znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p.), tým, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.) a tiež tým, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.). Porušenie práva na spravodlivý proces podľa odvolateľa zakladá arbitrárne a vnútorne protirečivé odôvodnenie rozsudku vo viacerých častiach, predovšetkým však pri závere, podľa ktorého zmluva o výkone správy nie je typickou spotrebiteľskou zmluvou (tu najmä preto, že právny poriadok pojem „typická spotrebiteľská zmluva“ nepozná, spotrebiteľskou zmluvou môže byť aj zmluva upravená inde než v O. z. a súd prvej inštancie neuviedol, prečo pri splnení oboch odvolaní uvoľňovaných kritérií, umožňujúcich kvalifikáciu zmluvy ako spotrebiteľskej by o takú zmluvu ísť nemalo). Závery o tom, že zmluva o výkone správy nie je formulárovou zmluvou a ani vnútenou vlastníkom bytov, potom podľa odvolateľa nezodpovedajú dôkazom, keď naopak táto zmluva je typickou formulárovou zmluvou, ktorej obsah jednostranne formuluje správca a vlastníci bytov ju len schvaľujú, pričom procedurálna povaha zmluvy vylučuje možnosť individuálne dohodnúť jej obsah všetkými zmluvnými stranami. Kľúčovým však podľa

odvolateľa je nesprávne právne posúdenie veci. Neobstoí totiž názor o „mase“ vlastníkov bytov a nebytových priestorov ako jednej strane vzťahu založeného zmluvou o výkone správy, pretože „masa“ nemá právnu subjektivitu a nemôže byť subjektom občianskoprávných vzťahov. Podľa odvolateľa tu ide o viacstrannú zmluvu, kde na jednej strane vystupujú individuálni vlastníci a na druhej správca a to, že správca (ako dodávateľ) dodávané služby poskytuje okrem fyzických osôb aj osobám právnickým, nevylučuje jeho vecnú (tzv. pasívnu) legítimáciu v konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach. Napokon i argumentáciu kolíziou záujmov vlastníkov riadne si plniacich povinností s tými, ktorí tak naopak nečinia, treba odmietnuť, nakoľko jej dovedenie ad absurdum by pripúšťalo akceptovať prakticky každú neprijateľnú zmluvnú podmienku poškodzujúcu konkrétneho spotrebiteľa v záujme ostatných klientov dodávateľa a žalujúcemu nie je známe žiadne relevantné rozhodnutie súdu odmietajúce ochranu spotrebiteľa v záujme ostatných spotrebiteľov, majúcich uzavretú zmluvu s tým istým dodávateľom.

5. Žalovaná navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť, v plnom rozsahu sa s ním stotožňujúc a majúc za to, že tento je vecne správnym.

6. Najvyšší súd ako súd odvolací (§ 31 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 C. s. p.) po zistení, že odvolanie bolo proti rozsudku, proti ktorému ho zákon nevylučuje (§ 355 ods. 1 v spojení s § 356 C. s. p.) podané naň oprávnenou osobu, teda stranou v konaní pred súdom prvej inštancie neúspešnou (§ 359 C. s. p.) včas (§ 362 C. s. p.) a za podmienky vypravenia odvolania i všetkými zákonom požadovanými náležitosťami vrátane odvolacích dôvodov (§§ 363 a 365 C. s. p.) prejednal vec bez pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie treba považovať za dôvodné z nasledovných dôvodov:

7. Senát 3C najvyššieho súdu, prejednávajúci túto konkrétnu vec, v rámci prípravy veci na rozhodnutie zistil, že v inom spore rovnakého žalujúceho (nech aj iného žalovaného), ktorého predmetom bola taktiež požiadavka na určenie neprijateľnosti podmienok urobených súčasťou zmluvy o výkone správy, už najvyšší súd rozhodol (uznesením z 30. mája 2019 sp. zn. 2 Co 1/2018) o odvolaní žalujúceho proti rozsudku rovnakého súdu prvej inštancie, ktorým bola taktiež žaloba zamietnutá (konkrétne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. marca 2018 sp. zn. 15C/2/2016) tak, že rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dôvodom pre takýto postup bolo stotožnenie sa s odvolacou námietskou nesprávnym právnym posúdením veci a vyslovenie (najvyšším súdom) názoru, že zmluva o výkone správy je spotrebiteľskou zmluvou. Prakticky totožný názor potom bol vyslovený (nech aj v tomto prípade len pre účely súdnych poplatkov) i v uznesení najvyššieho súdu z 19. augusta 2019 sp. zn. 8 Cdo 172/2019 (uverejnenom aj na webovom portáli www.najpravo.sk < s právnou vetou, podľa ktorej zmluva o výkone správy uzavretá v zmysle § 8a zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov predstavuje svojím charakterom spotrebiteľskú zmluvu).

8. Senát 3C najvyššieho súdu uznesením z 19. septembra 2019 sp. zn. 3 Co 1/2018 postúpil vec veľkému senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu (ďalej tiež len „veľký senát“), pretože naopak dospel k právnemu názoru, podľa ktorého zmluva o výkone správy, uzatváraná v režime Zvb, nie je spotrebiteľskou zmluvou (pričom dôvody vedúce ho k také-muto názoru, odlišnému od názoru vysloveného v rozhodnutiach najvyššieho súdu uvedených v bode 6. zhora, v uznesení o postúpení veci samozrejme aj bližšie vysvetlil).

9. Veľký senát po zadovážení si pred svojim rozhodovaním (v zmysle § 48 ods. 4 C. s. p.) stanovisk ministra spravodlivosti Slovenskej republiky, generálneho prokurátora Slovenskej republiky a právnických fakúlt vec vrátil na prejednanie a rozhodnutie senátu 3C uznesením z 28. apríla 2021 sp. zn. 1VCdo/5/2019, v ktorého výroku zároveň vyslovil právny názor, že pravidlá na ochranu spotrebiteľa sa uplatnia aj na zmluvy o výkone správy podľa § 8a zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov uzavreté medzi správcovskou spoločnosťou a vlastníkmi bytov a nebytových

priestorov, ktorí sú fyzické aj právnické osoby.

10. Veľký senát v takomto svojom uznesení okrem objasnenia dôvodov, pre ktoré považoval za možné (a zároveň nutné) vyriešiť „len“ otázku, s ktorou sa naň postupujúci senát obrátil a nie aj rozhodnúť o odvolaní (v tejto súvislosti porovnaj body 11. až 15. odôvodnenia uznesenia veľkého senátu) a rekapitulácie stanovísk osôb uvedených v predchádzajúcom od-seku k nastolenému problému uviedol toto:

11. Podľa čl. 7 ods. 2 vety druhej Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky a podľa odseku 5 rovnakého článku Ústavy medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

12. Podľa čl. 2 Aktu o podmienkach pristúpenia Českej republiky, Estónskej republiky, Cyperskej republiky, Lotyšskej republiky, Litovskej republiky, Maďarskej republiky, Maltskej republiky, Poľskej republiky, Slovinskej republiky a Slovenskej republiky a o úpravách zmlúv, na ktorých je založená Európska únia (Aktu tvoriaceho súčasť Zmluvy medzi Belgickým kráľovstvom, Dánskym kráľovstvom, Spolkovou republikou Nemecko, Helénskou republikou, Španielskym kráľovstvom, Francúzskou republikou, Írskom, Talianskou republikou, Luxemburským veľkovoľvodstvom, Holandským kráľovstvom, Rakúskou republikou, Portugalskou republikou, Fínskou republikou, Švédskym kráľovstvom, Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska /členskými štátmi Európskej únie/ a Českou republikou, Estónskou republikou, Cyperskou republikou, Lotyšskou republikou, Litovskou republikou, Maďarskou republikou, Maltskou republikou, Poľskou republikou, Slovinskou republikou a Slovenskou republikou o pristúpení Českej republiky, Estónskej republiky, Cyperskej republiky, Lotyšskej republiky, Litovskej republiky, Maďarskej republiky, Maltskej republiky, Poľskej republiky, Slovinskej republiky a Slovenskej republiky k Európskej únii, uverejnenej oznámením ministerstva zahraničných vecí č. 185/2004 Z. z., ďalej len „Akt“, „Zmluva o pristúpení“ a „oznámenie MZV“) odo dňa pristúpenia budú ustanovenia pôvodných zmlúv a aktov prijatých orgánmi a Európskou centrálnou bankou pred pristúpením záväzné pre nové členské štáty a budú sa uplatňovať za podmienok stanovených v týchto zmluvách a v tomto akte; podľa čl. 1 Aktu na jeho účely pojem „pôvodné zmluvy“ znamená a/ Zmluvu o založení Európskeho spoločenstva („zmluva o ES“) a Zmluvu o založení Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu („zmluva o Euratom“) v znení zmenenom a doplnenom zmluvami a inými aktmi, ktoré nadobudli platnosť pred týmto pristúpením a b/ Zmluvu o Európskej únii („zmluva o EÚ“) v znení doplnenom alebo zmenenom zmluvami alebo inými aktmi, ktoré nadobudli platnosť pred týmto pristúpením a napokon podľa uvádzajúcej časti oznámenia MZV Národná rada Slovenskej republiky vyslovila súhlas so zmluvou uznesením č. 365 z 1. júla 2003 a súčasne rozhodla, že ide o zmluvu podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, ktorá má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky a ktorá na základe článku 2 ods. 2 nadobudne platnosť 1. mája 2004.

13. Podľa čl. 169 ods. 1 ZFEÚ (ktorej ostatné konsolidované znenie bolo publikované pod č. 2010/C 83/01 Úradného vestníka Európskej únie, pričom v tomto prípade inak ide o pôvodný článok 153 Zmluvy o ES - pozn. najvyššieho súdu) Únia v snahe podporiť záujmy spotrebiteľov a zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov prispieva k ochrane ich zdravia, bezpečnosti a hospodárskych záujmov spotrebiteľov, ako aj k podpore ich práva na informácie, osvetu a vytváranie združení na ochranu ich záujmov. K dosiahnutiu týchto cieľov pri-spieva Únia prostredníctvom opatrení prijatých podľa článku 114 v kontexte završenia tvorby vnútorného trhu (ods. 2 písm. a/ tu citovaného ustanovenia), ako aj opatrení, ktoré podporujú, dopĺňajú a sledujú politiku členských štátov (ods. 2 písm. b/). Podľa odseku 3 tu citovaného ustanovenia ZFEÚ potom Európsky parlament a Rada v súlade s riadnym legislatívnym postupom a po porade s Hospodárskym a sociálnym výborom prijímú opatrenia uvedené v odseku 2 písm. b/ a napokon podľa odseku 4 opatrenia prijaté podľa odseku 3 nebránia

žiadnemu členskému štátu zachovať alebo zaviesť prísnejšie ochranné opatrenia; takéto opatrenia však musia byť zlučiteľné so zmluvami a Komisia o nich bude upovedomená.

14. Ak takto aj Slovenská republika (ako jeden z nových členských štátov vymedzených v Akte a Zmluve o pristúpení) v súvislosti s pristúpením Európskej únii deklarovala i ochotu prijať záväznosť skorších aktov Európskej Únie a zároveň prostredníctvom svojho jediného zákonodarného orgánu tiež výslovne deklarovala, že aj samotná Zmluva o pristúpení (vrátane Aktu) má charakter medzinárodnej zmluvy s prednosťou pred zákonmi (podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy, pričom rovnaký účinok vo vzťahu k aktom Európskej únie vymedzeným v čl. 1 Aktu vyplýva už z odseku 2 toho istého článku Ústavy); celkom zjavne tým bol vymedzený i rámec, v ktorom sa môže pohybovať nielen vnútroštátny zákonodarca (Národná rada Slovenskej republiky) pri tvorbe národnej legislatívy, ale i vnútroštátne súdy (vrátane súdov v prejednávanej veci) pri aplikácii práva. Tento rámec je definovaný v prípadoch typovo spadajúcich pod ochranu spotrebiteľa možnosťou prijímania na vnútroštátnej úrovni len takých opatrení, ktoré buď zachovávajú (ponechávajú) alebo zavedú vyšší štandard ochrany spotrebiteľa, než aký predpokladá nadnárodná úprava - tá na úrovni Európskej únie. To platí bez ohľadu na to, či by malo ísť o opatrenia v podobe tvorby pravidiel (legislatíva), alebo v podobe ich uplatňovania (najmä výklad a aplikácia práva súdmi).

15. Pretože je tu ale takto jednak prednosť tzv. komunitárneho práva pred vnútroštátnym právom (i zákonmi) Slovenskej republiky, ale tiež vymedzenie určitých výkladových princípov v rámci takéhoto primárne záväzného prameňa práva a za jeden z takýchto výkladových princípov treba považovať aj podporu záujmov spotrebiteľov a zabezpečenie vysokej úrovne ich ochrany vrátane ochrany ich hospodárskych záujmov; veľký senát má za to, že korektný tzv. eurokonformný výklad vnútroštátneho práva pripúšťa záver o doslovnej použiteľnosti (súdom) len tých jeho ustanovení, ktoré nevybočujú z medzí ustanovených predpismi práva komunitárneho a pri takej vnútroštátnej úprave, ktorej znenie úprave v práve EÚ priamo neodporuje, treba hľadiť na to, či jej uplatnením bude dosiahnutý sledovaný cieľ. Tento záver je inak evidentne aj v súlade s doterajšou judikatúrou SD EÚ vo veciach týkajúcich sa výkladu Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (tu por. najmä rozsudky vo veciach zn. C - 473/00 a C - 243/08), podľa ktorej v rozpore s cieľmi smernice je vnútroštátna právna úprava brániaca plnému uplatneniu práv spotrebiteľa a vnútroštátny súd by mal mať možnosť skúmania nekalých zmluvných podmienok aj z úradnej povinnosti (hoc aj takáto judikatúra sa zaoberá len skúmaním nekalých zmluvných podmienok a nie aj problematických podmienok majúcich pôvod vo všeobecne záväznom predpise vnútro-štátneho práva).

16. V prípade slovenskej vnútroštátnej úpravy z § 52 ods. 4 O. z., ustanovujúcej za jedno z kritérií definujúcich spotrebiteľa, že ide o fyzickú osobu, nejde i z dôvodov uvedených vyššie a formulovaných najmä v rozsudku SD EÚ zn. C - 329/19 o priamy stret (konflikt) vnútroštátnej úpravy a úpravy na úrovni práva EÚ, keď európska legislatíva ani judikatúra na zadefinovaní spotrebiteľa výlučne ako fyzickej (a spravidla tiež nepodnikajúcej) osoby nič nezmenila, i tak však jej striktným uplatňovaním môže dôjsť k porušeniu princípu podpory záujmov spotrebiteľov a zabezpečenia vysokej úrovne ich ochrany vrátane ochrany ich hospodárskych záujmov. Konkrétne tu ide o to, že ak právny poriadok počíta so vstupom osoby so statusom spotrebiteľa do právneho vzťahu, ktorého stranou okrem neho a dodávateľa môžu byť tiež ďalšie osoby a to také, ktoré padajú pod zákonnú definíciu spotrebiteľa, také, ktoré pod ňu naopak nespádajú a tiež možné kombinácie jedného i druhého práve uvedeného typu osôb, treba preferovať interpretáciu, ktorá nepochybne vyšší štandard ochrany spotrebiteľa vzťahne aj na osoby definíčne pod pojmov vymedzenie spotrebiteľa nespádajúce.

17. Pri riadení sa vyššie priblíženými úvahami tak musí byť zrejmé, že kľúčový záver súdu prvej inštancie vedúci k zamietnutiu ním žaloby v prejednávanej veci, t. j. záver o nemožnosti použitia pravidiel na ochranu spotrebiteľa aj na zmluvy o výkone správy podľa § 8a Zvb (pokiaľ zmluvnými stranami takýchto zmlúv môžu byť okrem fyzických osôb aj osoby právnické) nemôže obstať a napadnutý rozsudok preto treba považovať za rozhodnutie spočívajúce na nesprávnom (nedostatočne úplnom a komplexnom) právnom posúdení veci.

18. Nakoľko súd prvej inštancie pre riadenie sa takýmto názorom už odmietol zaoberať sa žalobou a v nej označenými zmluvnými podmienkami (zo zmluvy o výkone správy) vecne a takto aj vykonať vo veci potrebné dokazovanie, vylučovalo to akékoľvek iné rozhodnutie o odvolaní než zrušenie rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (a nové rozhodnutie) podľa § 389 ods. 1 písm. c/ C. s. p. (podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom) a § 391 ods. 1 rovnakého zákona, keď vykonávanie všetkého dokazovania na odvolacom súde by snímalo zo súdu prvej inštancie všetky jemu zverené povinnosti a odporovalo konštrukcii odvolacieho konania na princípe neúplnej apelácie.

19. Povinnosťou súdu prvej inštancie preto bude v ďalšom konaní riadiť sa vyššie objasneným právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je viazaný (§ 391 ods. 2 C. s. p.), vykonať vo veci potrebné dokazovanie zamerané na posúdenie opodstatnenosti požiadaviek žalujúceho na určenie ním označených zmluvných podmienok zo zmluvy o výkone správy za neprijateľné zmluvné podmienky, výsledky dokazovania náležite zhodnotiť (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a následne opätovne vo veci rozhodnúť vrátane nového rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania i konania odvolacieho skončeného týmto uznesením najvyššieho súdu (§ 396 ods. 3 C. s. p.).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nemožno podať odvolanie. Možno proti nemu podať dovolanie a to v lehote v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C. s. p.) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a dovolanie aj ďalšie podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, ktorá povinnosť tu nie je, ak dovolateľ má zamestnanca alebo člena, ktorý za neho bude konať a ktorý má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.